

PRESSMEDDELANDE nr 78/26

Luxemburg den 4 juni 2026

Domstolens dom i de förenade målen C-722/23 och C-91/24 | [Rugu och Aucroix]¹

En medlemsstat måste göra allt för att ett fängelsestraff ska verkställas i den staten om den vägrar att verkställa en europeisk arresteringsorder på grund av de förhållanden som råder vid frihetsberövanden i den utfärdande medlemsstaten

På detta sätt förhindras att den eftersökta personen undgår straff

Belgiska myndigheter vägrade att verkställa två europeiska arresteringsorder på grund av att de förhållanden som råder vid frihetsberövanden i de utfärdande medlemsstaterna innebar att de eftersökta personerna skulle riskera att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling. Belgiens högsta domstol, Cour de cassation, har begärt ett förhandsavgörande av frågan huruvida Belgien, i denna situation, är skyldig att se till att fängelsestraffen verkställs i det landet. EU-domstolen besvarar denna fråga med att den verkställande medlemsstaten måste göra allt för att detta ska kunna ske. I ett område med frihet, säkerhet och rättvisa utan inre gränser måste det nämligen förhindras att dömda personer undgår straff.

Europeiska arresteringsorder hade utfärdats gentemot en rumänsk medborgare respektive en belgisk medborgare, som båda är bosatta i Belgien. Dessa arresteringsorder hade utfärdats av rumänska rättsliga myndigheter respektive grekiska rättsliga myndigheter för att verkställa fängelsestraff.

Appellationsdomstolar i Belgien vägrade verkställighet av arresteringsorden, eftersom de ansåg att de förhållanden som råder vid frihetsberövanden i Rumänien och i Grekland innebar att de eftersökta personerna skulle löpa risken att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling.

Belgiens högsta domstol frågade EU-domstolen om belgiska rättsliga myndigheter får – eller är skyldiga – att se till att dessa straff verkställs i Belgien för att förhindra att de dömda personerna undgår straff.²

EU-domstolen slår fast att under sådana omständigheter är en rättslig myndighet i den medlemsstat som har vägrat att verkställa en europeisk arresteringsorder skyldig att använda sig av ett annat EU-rättsligt instrument för straffrättsligt samarbete som avser erkännande och verkställighet av brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder³ för att se till att fängelsestraffen verkställs i den medlemsstat som den myndigheten tillhör.

Denna myndighet är skyldig att aktivt försöka se till att den eftersökta personen inte undgår straff på grund av att verkställighet av den europeiska arresteringsordern har vägrats. Beträffande de åtgärder som ska vidtas i detta syfte erinrar EU-domstolen om att skyldigheten till lojalt samarbete ska vara styrande för dialogen mellan verkställande och utfärdande rättsliga myndigheter för att systemet med europeiska arresteringsorder inte ska lamsläs.

Dessa myndigheter måste, för ett effektivt straffrättsligt samarbete, respektera principerna om ömsesidigt förtroende och ömsesidigt erkännande. Den verkställande medlemsstaten ska därför på eget initiativ begära att den utfärdande medlemsstaten översänder den dom genom vilken straffet utdöms, vilken ligger till grund för utfärdandet av den europeiska arresteringsordern, och se till att straffet verkställs inom dess territorium. EU-domstolen uttalar att det är av allmänintresse att straffet verkställs i den verkställande medlemsstaten för att den eftersökta personen inte ska undgå straff.

Verkställighet av ett frihetsberövande straff i en annan medlemsstat än den medlemsstat i vilken straffet utdömts kräver i princip att den dömda personen samtycker till detta. EU-domstolen erinrar om att detta inte alltid är fallet. EU-domstolen påpekar att sådant samtycke inte krävs när det visar sig att den eftersökta personen har lämnat den medlemsstat i vilken vederbörande dömts i syfte att undgå verkställighet av straffet.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av EU-rätten eller om giltigheten av en EU-rättsakt. EU-domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen [i fulltext och eventuellt en resumé av domen](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Bilder från uppläsningen av domen finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106.

Håll dig uppdaterad!

¹ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

² EU-domstolen har tillfrågats om tolkningen av vissa bestämmelser i rådets [rambeslut 2002/584/RIF](#) av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna.

³ Rådets [rambeslut 2008/909/RIF](#) av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen.